

ον καὶ λεπτοτάτης κατασκευῆς, διενεμήθη γουάξιον εἶναι καὶ πρωτικωτάτην ἔχει τὴν αὐρέλειψη τοῖς συνδραμοῦσιν εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ τὸ περὶ τῆς Τουρκοκρατίας μέρος· διότι ἐν αὐτῷ ἐκτίθενται τὰ μεγάλα καὶ οὔσιώδη προνόμια δια τὴν ὁθωμανικὴν κυβέρνησιν ἡναγκάσθη νὰ ἐπιτρέψῃ κατ' αἴγας εἰς τὰς Ήπειρῶτας, ἣ βαθμιαία καὶ διοικητάτη τῶν προνομίων τούτων κατέργησε, ἥτις πολὺν υπόνοιαν ἀπέβιβε τοῦ Ἰταλικοῦ ἐπαγγελματικοῦ τοῦ Καποδιστρίου.

ВІВАЮГРАФІА.

www.mercatibolivia.com

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ τον τε θιασόν της Ελληνικῆς και της Ιταλο-βενετικῆς χρονιάς, διατρέχουσα κατά σειράν τα ἐν πόλεσι ουρανίντα από τον οικουμενικόν μέχρι τοῦ 1854. Πιεζόμενοι καὶ τοπογραφικὸν πίνακος σύναπτόντων τὴν πολιτειογραφικήν, ιστορικήν καὶ γεωγραφικήν κατάστασιν τῶν ἐν τῷ καιρένῳ ἀνθεκτικῶν πόλεων ἀπαρχιῶν, πόλεων, κωμῶν καὶ δέσμων, πρᾶς δὲ τούτοις καὶ ἀκριβῆ στατιστικήν ἔχουσιν πάσι τοῖς 'Ηπείρος. Διαγραμμένη εἰς τα- μεῖον δύο. Συντεταγμένη τὸν Π. Α. Π. 'Ἐν' ἀθίνας ἐκ τοῦ τοπογρα- φείου Σ. Κ. Βλαστοῦ. Τόμος πρώτος, 1856. Τόμος δευτεροῦ, 1857.

Ιστορία πλήρης και σύλληπτής της ἐλληνικής φυλῆς
και χώρας δέν θέλει συνταχθῆναι εἰς τὴν ἀφοῦ ἔξακτη
Εωθὶν οὐδὲν τῇ Ιστορίᾳ ἐκεῖτου αὔτης τυγχαντος
τούτου ἔνεκκι μετὰ πάστις γαρδὸς ἀποδεχόμεθι τὰς
τοιχύτας εἰδίκας πραγματείας, ὡν μία ἔστι καὶ τὴν
ἀγκάγειρας περὶ τῆς Ἡπείρου.

Ταύτης ὁ μὲν πρῶτος τόμος περιέχει τὸ γρανογράφικὸν μέρος, ὃ δὲ δεύτερος, τὸ τοπογραφικὸν καὶ στατιστικόν. Τὸ γρανογράφικὸν μέρος διεκρίπεται εἰς βιβλία ἑξ, ἐν τῷ πρῶτον ἴστορεῖ τὰ ἀπό τῆς διαδόσεως τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὴν "Πειραιών γεγονότα τοῦ 1201 ἔτους, ἕτοι μέχρι τῆς ἐπιτῆς τετάρτης λεγομένης σταυροφορίας ἀλλάτεως τῶν ἡλληνικῶν γωρῶν ὑπὸ τῶν Λατίνων (σελ. 11—55). Τὸ δεύτερον βιβλίον περιλαμβάνει τὴν ἴστορικην τῆς Πειραιού καὶ τῶν περὶ αὐτήν γωρῶν ἀπό τοῦ 1204 μέχρι τοῦ 1261, ἕτοι μέχρι τῆς ἀνακτήσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν ὁρθοδόξων αὐτοκρατόρων (σελ. 57—86). Ἐν τῷ τρίτῳ βιβλίῳ ἐκτίθενται τὰ ἀπό τοῦ 1261 μέχρι τοῦ 1453 ἕτοι μέχρι τῆς ἀλλάτεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Οθωμανῶν (σελ. 90—171). Τὸ τέταρτον βιβλίον, ἀρχόμενον ἀπό τοῦ 1453 προάγει τὴν ἐκθεσιν τῶν κατὰ τὴν "Πειραιών πραγμάτων μέχρι τῆς ἐν τῇ τοπαργίᾳ τῶν Ἰερανίνων ἐνδρύσεως τοῦ Ἀλῆ πατᾶ τῷ 1788 (σελ. 173—274). Τὸ πέμπτον βιβλίον ἐτορεῖ τὴν πολυθρύλλητον καὶ πολυδικρυτον ἡγεμονίζει τοῦ σεπτεμβρίου ἐκείνου, τοῦ καταλυθέντος ἐν ἀρρᾶ τῷ 1822 (σελ. 277—362). Τὸ δὲ ἕκτον καὶ τελευταῖον φέρει τὸν ἀναγγέλσαν μέχρι τῶν παραμονῶν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1854 ἔτους (σελ. 365—416).

Αἱ πηγαὶ ἀπὸ τῶν ὄποιων μέτα πλείστης ἀκρι-
βεῖς καὶ ἐπιμελεῖς ἡντλησεν ὁ συγγραφεὺς εἰναῖ-
οι Βούζαντινοι γρανογράφοι, ὁ Μελέτιος, τὰ ὑπὸ τοῦ
Μουστοζείδου ἐν τῷ Ἐλληνομαγήμονι ἐκδιθέντα χρο-
νικὰ καὶ αἱ ἐπιτόπιαι παραχθόσις. Μᾶλιστα δὲ λό-

γιον αξιων είναι καὶ πρακτικωτάτην ἔχει τὴν αἱρέλεικην τὸ περὶ τῆς Τουρκοκρατίας μέρος· διότι ἐν αὐτῷ ἐκτίθενται τὰ περίληπτα καὶ οὐσιώδη προνόμια δισεὶς ὁθωμανικὴ κυβέρνησις την τυγχάσθη νὰ ἐπιτρέψῃ κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς Ήπειρῶτας, ἡ βαθμιαῖα καὶ διοικητάτη τῶν προνομίων τούτων κατέργησει, ἡ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀσθενής τοῦ Ἰσλαμισμοῦ ἐν τῇ Ηπειρῷ θέσις, ἡ ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς 17 ἐκκατονταετοῦ ὁρίδος ὁργῆς καὶ τοῦ διάδοσις, ἡ γενναῖα πολλῶν Ἑλληνικῶν, καὶ ἐν γένει γριαστιανικῶν κοινοτήτων εἰς αὐτὴν ἀντίστασις, ἡ ἀδυναμία εἰς τὴν ἀείποτε εὑρέθη ὁθωμανικὴ κυβέρνησις νὰ δαμάσῃ καὶ αὐτὸς τὸ ὁθωμανικὸν ἀλβανικὸν στοιχεῖον, καὶ ἡ ἐκ τῆς συνδρομῆς ὅλων τούτων τῶν περιστάσεων ἀνέκαθεν καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐπικρατεῖσας εἰς τὴν "Ηπειρον ἀναρρήτῳ." Λανθάνεται νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι θέλεις γενῆ ποτὲ σπουδαῖς σκέψεις περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Χάτη Χουμαγιοῦν τῆς 6 Φεβρουαρίου, οὐθέλομεν συμβουλεύσει τοὺς ὑπουργοὺς τῆς "Υ. Πύλης" νὰ μελετήσωσι πρός τοὺς ἄλλους καὶ τὸ ἀνὰ γεῖτας βιβλίον. "Ἐν αὐτῷ οὐθέλον ίδει διὰ τὰ προνόμια τὰ ὄποια σή-

μερον ἡ Εὐρώπη ἐπίγραται ὑπέρ τῶν γριαστιανῶν τῆς
Ἀνατολῆς, οἱ γριαστικοὶ οὗτοι τὰ ἐνέμουντο καθ'
ῆδον τὸ διάστημα τῶν δύο πρώτων ἔκκτον-
ταξτηγίδων τῆς οὐδικανικῆς κυριαρχίας, καὶ δῆτι
ἡ Γ. Πίλα, ἐνδιδούσα εἰς τὰς περὶ τούτου ἀ-
παιτήσεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου, οὐδὲν ἀλλο ή-
θελε πράξει ἢ νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς δρους ἐφ' οἷς
οἱ γριαστικοὶ ἐδέγηθτεν νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν κυ-
ριαρχίαν αὐτῆς. Τὰς περὶ τούτου ἀποδείξεις ἀπαντᾷ
ὁ ἀναγνώστης καθ' ἐκάστην σελίδα τῆς προκειμέ-
νης συγγραφῆς. Ἐπιλέγομεν δὲ μίαν τούτου μαρτυ-
ρίου μεταξὺ τῶν πολλῶν.

Μάχη του 1635 οι Ἡπειρώται ενέμοντο ἀνενοχλήτως τὰ δέκατα τῶν ἰδιοκτησιῶν ὅπας κληρονομικῷ δικαιώματι κατεῖχον ἀπό τῶν Βυζαντίων χρόνων καὶ προτούτως εἰς ἀπάσας τὰς ὁχυρὰς τῆς Ἡπείρου πόλεις ἡ φρουρὰ ἣν ἀντείμεινεν εἰς τοὺς Χριστιανούς. Ἐν καιρῷ δὲ πολέμου οἱ Ἡπειρώται συνεζητοῦσεν, ἵδιον ἀποτελοῦντες στρατιωτικὸν σῶμα καὶ ἰδίαν ἔχοντες γριστιανικὴν σημαίαν, ἐνόσῳ διετέλουν ἐντὸς τῆς Ἡπείρου μόνον δὲ διέβιεν τὴν Πίνδον, ἐτύλισσαν τὴν θρησκευτικὴν αὐτῶν σημαίαν καὶ ἥγοιγον τὴν Ὀθωμανικὴν, οὐδέποτε δικιώς; συνεχώνευντο ἐντὸς τοῦ Ὀθωμανικοῦ στρατοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τὸ εἰρημένον 1635 ἔτος, ἐπὶ τοῦ κατὰ Περσῶν πολέμου τοῦ Σουλτάνου Ἀμουράτη τοῦ Δ'. συνέβη γεγονός τι, τὸ ὅποιον ἐπήγγει τὴν ἀνατροπὴν τῆς τοιαύτης τῶν πραγμάτων καταστάσεως. Ὁ γριστιανικὸς πῶν Ἡπειρώτῶν στρατὸς παρηκαλούσθη τὸν ὄθωμανικὸν ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ, εἰς 12,000 ἄνδρες συμποτεύμενος. Μάχη: δὲ μεγάλης συγκροτηθείσης καθ' ἣν ἐτράπησαν μὲν εἰς φυγὴν οἱ Ὀθωμανοί, νικηφόροι δὲ ἀνεδείκνυντο τόποι οἱ Ηέρσαι, οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι Ἡπειρώται, πληρωθέντες ἐνθουσιασμῷ, ἀνεπέτασαν αἵρητις τὰς χριστιανικὰς αὐτῶν σημαίας, τὰς είκονιζούσας τὸν Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, ἐπεκάλεσαντο τὴν βοή-

θεού τοῦ Θεοῦ τῶν πατέρων αὐτῶν, καὶ ἡρωῖκος ἐπιπεσόντες κατὰ τῶν Περσῶν, ἀφήρπατκαν ἀπὸ αὐτῶν τὴν νίκην καὶ ἀπέδωκαν αὐτὴν εἰς τοὺς Ὀθωμανούς. Άλλὰ πικράν τελέλογον γὰρ λάβιστι τὴν ανταμοιβὴν τοῦ κατορθώματος τούτου διότι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στρατοῦ, φίλοντες τοὺς αἰτημένους; ἔκεινον μηχανὰς, ἐσυκούσαντισαν αὐτοὺς παρὰ τῇ Γ. Πίλῃ, ὡς ἀπαίσια δῆθεν κατ' αὐτῆς μελετῶντας καὶ προεκάλεσαν οὕτω διαταγὴν, καθ' ἣν εἰς τὸ ἑξῆς μηδεὶς τῶν Χριστιανῶν τῇ Ἡπείρου κατέβατο καρποῦσθαι καὶ νέμεσθαι δικαιώματα δεκάτων, ἐὰν δὲν θύεται μεταβάλει τὸ θρήνον αὐτοῦ ο.

Οἱ Χριστιανοὶ λοιπὸν τῆς Ἡπείρου εἶχον, ἐπὶ δύο ἑκατονταετρίδας, τὸ δικτίωμα νὰ συγκροτῶσι ιδία στρατιωτικὰ σώματα, καὶ ἐποίησαν ἐπωφελῆ εἰς τὸ ὄθωμανικὸν κράτος χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τούτου. Ήστε δὲ σήμερον γίνεται λόγος περὶ στρατολογίας χριστιανῶν, πρόδηλον διτὶ ἡ ὄθωμανικὴ κυριεύοντος ἥθελε περιπέσει εἰς λάθος μέγιστον, συγχωνεύοντα τοὺς χριστιανούς ἐντὸς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, τὸ μὲν διότι τοιουτοτρόπως ἥθελε παραβιάσει δικτίωμα δικαίων, τὸ δὲ διότι ἥθελεν ἀρχιρέσεις ἀπὸ τῶν χριστιανῶν πολεμιστῶν τὸ κυριωτέρον τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐλαττήριον, τὴν φιλοτιμίαν· φιλοτιμίαν ἣν ἀδύνατον νὰ ἔχῃ δὲ ὑπηρετῶν μετὰ ἀλλοθρήσκων, ὑπὸ ἀλλοθρήσκους καὶ ὑπὸ ἀλλόθρησκον σημαίαν. Οἱ μύριοι Ἡπειρῶνται περιεποίησαν εἰς τὸν Ἀμυράτην Δ'. τὴν κατὰ Περσῶν νίκην, διότι εἴδον προπορευομένην αὐτῶν τὴν σημαίαν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου καὶ ἱκανούσαν τὰ πολεμιστήρια προστάγματα καὶ παραρμήματα εἰς τὴν γλώσσαν ἡτοι εἴναι γλώσσα τῆς Θρησκείας αὐτῶν, τῆς πατρίδος αὐτῶν. Φαντασθῆτε ἔξενκντικὲς τοὺς μυρίους ἔκεινους ἀνδρας δικανενεμημένους μεταξὺ 100,000 Ὀσμανλίδων, καὶ θέλετε ἐννοήσει ἀμέσως διτὶ οὐδέποτε ἥθελον διαπράξει τὸ μέγχε ἔκεινο κατόρθωμα.

Ο δεύτερος τῆς προκειμένης συγγραφῆς τόμος περιλαμβάνει κατ' ἀρχὰς πίρακα ἀλφαριθμητικὸν τῷ ἔθνικῷ καὶ τοπικῷ ὄγραμάτων τῷ ἐρ τῷ πρώτῳ τόμῳ ἀριθμομέρων, καὶ περιέχοντα περὶ πολλῶν πόλεων καὶ φυλῶν λεπτομερεῖς πολυτίμους εἰδήσεις. Μετὰ τὸν πίνακα τούτου κατέχοντα σελ. 180, ἔργεται εἰδικὴ περὶ Πάργης παγκυατεία (σελ. 181—211), ἔπειτα ἀλληλη περὶ Ἰωαννίνων (σελ. 212—319) καὶ τελευταῖον στατιστικὸν πίνακας ἐκτενέστατοι καὶ λεπτομερέστατοι τῆς Ἡπείρου (σελ. 320—400), διηγημένης εἰς τρία τμήματα Ἰωαννίνων, Δελβίνου καὶ Λύλωνος.

Ἐν γένει δὲ τὸ βιβλίον εἶναι γραπτιμένατον βοήθημα τῆς ἔθνικῆς ἡμῶν ιστορίας καὶ τοπογραφίας. (*)

•••••

Τατοχίκ τοῦ Ναπολέοντος, ἐπιψηλῆς ἐρανισθέντος ἐκ τῶν τοῦ Βασιλικοῦ Ιστορικοῦ συγγράμματον, ὅποι Χρ. Βαζαντίου λογγισθεῖσαν εἰλ. "Αθηναί, τόποις Δ. Αθ. Μαυρομάτη, 1856.

—ooo—

Ολίγην ἀνθετοποιούσαντας τὴν διώρου τῆς μεγαλοφύΐας, διτὶ καὶ ζῶντες ἐξίπληκτον τὸν κόσμον μεγαλουργοῦντες, καὶ τελευτήσαντες ἐγκατέλειπον εἰς τοὺς μεταγενετέρους μνήμην ἀξίαν θρησμοῦ. διτὶ δικαιολογηθεῖσαν θεῖοι, μεγάλοι κατὰ σπάνιοι μὲν εἶναι, ὡς εἰρηται, οἱ κλῆροι τοις μεγαλοφύΐας εἰς τὸ παγκόσμιον λαχεῖσαν τῆς Ζωῆς, διδόντες ὅμως κατὰ μακρὰ διαστήματα εἰς τινας, ὃν αἱ δρεπαὶ, αἱ πράξεις, τὰ κατορθώματα, ὁ βίος ὅλος εἰναι ἕξιος τῆς μελέτης τῶν ἐπεργαμένων γενεῶν, διότι τὰ ἔργα ἔκεινων ἐπενεργοῦσας πολλάκις εἰς τὸν βίον τούτων.

"Ανδρες τοιοῦτοι, ἀναφέρονται, ἐν μὲν τῇ ἀρχαιότητι μάλιστα ὁ Ἀλέξανδρος ίσως δὲ καὶ ὁ Καῖσαρ, ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ὁ Ναπολέων, ὁ συντράξας τὴν Εύρωπην, ὁ καθηυπεταξας πολλῶν τῶν μαντριῶν αὐτῆς εἰς τὰς ιδίας θελήσεις, τοὺς μὲν καταπολεμήσας, τοὺς δὲ ἐκθρονίσας, ὁ μετασκευάσας τὴν γεωγραφίαν αὐτὸν τῆς Εύρωπης.

Τὴν ιστορίαν τοῦ μαγάλου τούτου ἀνδρὸς ἐπιχειρησάμενος πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ λογοχός Κ. Χ. Βαζαντίος, ἐξεδώκει μέχρι τοῦδε τρεῖς τόμους, ὃν ὁ τελευταῖος ἐξῆλθε κατ' αὐτάς τῶν πιεστηρίων ἡρανίσθη δὲ ταύτην ἐπιμελῶς ἐκ τοῦ πολυτέλους συγγράμματος τοῦ Κυρίου Θιέρσου, διότι πολλαὶ μὲν καὶ ἄλλαι ἐγράφησαν πρὸ αὐτοῦ ιστορίαι, ἀλλ' οὐδεμία ἣν τοσοῦτον ἀκριβής καὶ πλήρης. Τελευταῖον ὁ Θουκυδίδης οὗτος τῆς Γαλλίας, ἔγγραφε πρώτον μὲν τὴν ιστορίαν τῆς Γαλλίας ἐκαταστάσεως, ἐπειτα δὲ τὴν τῆς Ἡπατείας καὶ Λύτορας τοῦ Ναπολέοντος.

Ο Κύριος Βαζαντίος, μὴ δυνάμενος νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν γλώσσαν μας τὴν εἰκοσάτομον ιστορίαν τοῦ Κυρίου Θιέρσου, διότι τοῦτο καὶ κόπου πολλοῦ καὶ δαπάνης οὐ μικρᾶς ἐδεῖτο, ἀνέλαβε τὸ δυστηρές ἔργον τοῦ ἀπανθίσας εἴτε αὐτῆς τὰ σπουδαιότερά γεγονότα, οὐδὲν μὲν μάλιστα μέρον λόγου παραλιπόν. Οὕτω δὲ εὑδοκίμως ἐπράξει τοῦτο, ὡς τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ ἀποτελεῖ ιστορίαν συνεχῆ καὶ οἰστεί πρωτότυπου, ἀμπεριέχουσαν καὶ πολλὰς ἀξιολόγους εἰκονογραφίας.

Καὶ δὲ μὲν πρώτος τόμος ἔξιστορεὶ τὰ ἀπὸ τοῦ 1795 μέχρι τοῦ 1806 συμβάντα, ὁ δὲ δεύτερος τὰ ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ 1809, ὁ δὲ τρίτος τὰ ἀπὸ τοῦ 1809 μέχρι τοῦ 1812-ἐπομένων περιέχει κυρίως τὴν διάταξιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἰωαννίνης, τὸ νέον συνοικέσιον μετὰ τῆς θυγατρός τοῦ Λύτορα θάτερος τῆς Ανστρέκης, τοὺς ἐν Πορτογαλλίᾳ πολέμους καὶ τὰς μεγάλας τῆς Ριοσίας παρασκευάς. ὁ δὲ ὑπὸ τὰ πιεστήρια τέταρτος τόμος ἔξιστορεὶ τὰ κατὰ τὸν γυγάντειον ἔκεινον πόλεμον καὶ τὰ μετ' αὐτόν.

Η γλώσσα τοῦ συγγράμματος ἐν γένει εἶναι ἡ-

(*) Περὶ τοῦ συγγράμματος τούτου τοῦ Κ. Π. Αρχαντίου διλογίου ὄμιλόντων καὶ διέτερου.

μαλή, καὶ ἡ φράσις εὑληπτεῖ: ἐπιθεωρηθείσκει δὲ τοῦτο μετεβλήθη μετὰ 48 ὥρας εἰς ἑλαῖον κιτρέ-
έν μέρει καὶ ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως τῶν Ἑλληνικῶν
γοχημάτων Κυρίου Ἀσωπίου, ως ἐν τῷ προλόγῳ
τοῦ πρώτου τόμου μαρτυρεῖται, φέρει δὲ τὰ ἐγέγ-
γυα τῆς λεξικῆς ἀκριβείας. Οὐδεὶς δὲ θέλει ἀνα-
γνόσσει αὐτὸν ἀνεύ παροῦ, καὶ μάλιστα οἱ στρα-
τιωτικοὶ οἵτινες πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπογραμμὸν τὸν
μάγνην ἐκεῖνον ἀνδρῶν, καὶ ὡρίστον συνέκλημον τὸν
ἱστορίαν του.

M. B.

γειρέζονται οἱ ἐντόπιοι: διὸ τὰς λυγνίτες. Καὶ κατὰ τοῦ πρῶτον μὲν ἡ γενοῦσα τοῦ νεφρονοῦς τούτου ἑλαῖου,
ἔγουστά τινα μακρογίκην πρὸς τὴν τοῦ συνήθους,
εἶναι γλυκεῖα· μετὰ μικρὸν ἄρας ἐπέρχεται: Ἐλαῖη,
πικρά, ἡπειροκαὶ λεπτά τινας τῆς ὥρας. "Ἄν καὶ
δὲν ἐκαθηρίσθη τὸ ἑλαιον τοῦτο, τίχει ὅμως φλόγη
καύεται, λαμπτράν, πάντες ἀσημον καὶ ἀνεύ μηκτος
(γωρὶς καήσκετον). τὰ δὲ στέμματα (τσιπούρα) ἔρου-
σιν, ὃς φαίνεται, καθαριστικός τινας ἴδιατοπας, διότι
λευκαίνουσι τὰς γείρας, καὶ πως μαλακάνουσι τὴ
δέρμα. Λπὸ 428 γιλιόγραμμα ἔξηγθησαν 80 πε-
ρίπου γιλιόγραμματα ἑλαῖου, καὶ συμπιοθείτω ὅτι, ὡς
εἴπομεν, διαφόρος εἶναι μαρτυρία. Ο Γάλλος αἴνι-
ματικής ὑποθέτει ὅτι ἐκανούσι τοὺς συναγεθῶσιν ἐγκατίρως θά-
λασσαν ἀπορέτες 25 περίπου γιλιόγραμμα.

Μέλια πάντες ἐτῶν προάγει 15 γιλιόγραμμα σύ-
ρου, δέκα δὲ ἐτῶν, 30 καὶ 40. Επειδὴ δὲ 100 γι-
λιόγραμματα δίδουσιν 25 ἑλαῖον, ἐπειταὶ ὅτι καὶ πρὸς
ἕν τοιτο φράγκον ἀν διοῖη τὸ γιλιόγραμμον τοῦ ἑ-
λαῖου, ἡ καλλιέργεια τῆς μελίσις συμφέρει.

Εἰς τὰς Ἰνδίας τὸ ἑλαιον τοῦτο τὸ μεταχειρί-
ζονται καὶ ὡς ἐπουλωτικὸν τῶν τραυμάτων καὶ ὡς
ἀνθεκτικὸν καὶ κατὰ τῶν ῥευματισμῶν αὐτῶν
μεγνύοντες δὲ καὶ μετὰ τινος ἀλλοῦ ἑλαῖου, κατα-
σκευάζονται καλὸν σαπόνισον. Η μέλικ, ὡς βλέπομεν
εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀσπάζεται τὴν τραγεῖται γῆν, καὶ
αὐξάνει ταχέως καὶ ἀνευ περιποιήσεως: εἶναι δὲ
καὶ ὧραῖσιν δένδρον, οὐ τινος τὰ ἄνθη ἀποπνέουσιν
όσμην εὐάρεστον. Άροις λοιπὸν μανθάνομεν σόμερον
ὅτι διαφόρος αὐτῆς εἶναι χρήσιμος διττῶς, καὶ ὡς
φωταγωγὸς καὶ ὡς καθαριστικός, προτρέπομεν τοὺς
μὲν δήμους νὰ φυτεύωσι μελίκας εἰς τὰ ὅρη καὶ
παρὰ τὰς ὁδοὺς, τοὺς δὲ ἴδιωτας εἰς τὰ μέρη τῶν
ὑποστατικῶν αὐτῶν διατίθενται ἀλλοι τοις
ἐπικερδέστερον.

ΝΕΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΛΕΠΤΕΙΝ. Οἱ τρόποι
τῶν φιληπτῶν (*filous*) τῶν μεγάλων πόλεων τῆς
Εὐρώπης, καὶ ιδίως τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Λονδί-
νου περὶ τὸ ἐπιτηδείον κλέπτειν, εἶναι τόσῳ πολ-
λοὶ καὶ διάφοροι, ὅστις ἔκατος αὐτῶν ἔχει καὶ ίδιου
δινούμα. Ο μὲν λέγεται, φέρεται, νοι αν τις, ὁ
δὲ νοι à l'américaine, καὶ ἄλλος ἄλλο. Πολλα-
πλασιάζονται δὲ καὶ ἔκποτην διὰ τῶν ἐπινοιῶν
ὅπως ἀπατῶνται καὶ οἱ κλεπτόμενοι καὶ ἡ στυ-
νομία. Ιδοὺ λοιπὸν καὶ νεώτερος ἄλλος λίκην περί-
εργος ἐφευρεθεὶς καὶ πραγματιώθεις ἐπειάτως ἐν
Ἀγγλίᾳ. Η Κ. Ἐλισάβετ Σεβάστη, ἐπανήργετο με-
τὰ μεσημέριαν εἰς τὸ κατάλυμά της, φέρουσα καὶ
τινας πράγματα. "Οτε δὲ ἔφθασε παρὰ τὴν γέρυραν
Lowick, ἐπλησίασκεν εἰς αὐτὴν τρεῖς ἄνδρες καὶ
μία γυνὴ καὶ εἴδης εἰς τὸν ἄνδρῶν ἔθεσσεν ὑπὸ τὴν
ρίνα αὐτῆς φιάλην περιέχουσαν χλωροφόρωμαν. Διὸ
λειποθυμήσας ἀμέσως κατέπεσεν. "Οτε δὲ ἀνένηκεν
εἶδεν ὅτι ἔκλεψεν οὐ μόνον τὸ βαλάντιον καὶ διπο-
λλοι ἔφερε μεθ' ἔκατης, ἄλλα καὶ δικαὶοις κατέκριτοις
τὰ ἐνδύματά της ἀφέντες: αὐτὴν ὡς τὴν πρωτόπλα-
στον Εὔκην.

Η Κ. Σεβάστη μὴ τολμῶσε τότε νὰ φανῇ, ἐκρύ-
νη εἰς τὸ παρακείμενον δάσος· καὶ μετὰ πολλὴν
ὅραν κατώρθωσε νὰ καλέσῃ δύο γυναικας, αἵτινες
ἴδωκαν αὐτήν ἐνδύματα.

ΕΛΑΙΟΝ ΚΕΝΟΦΑΝΕΣ. Ἀνώτερός τις ἀξιωμα-
τικός Γάλλος ἐκ τῶν ἐν Ἀλγερίᾳ, μαθὼν ὅτι οἱ
κάτοικοι τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδῶν ἔξεργουσιν ἑλαῖον
ἐκ τῶν σπόρων τῆς μελίας (*μοσκοκαρφιδεῖς*), ἀπε-
φάσισε γὰρ ἐπιγειρθῆσθαι καὶ αὐτὸς δύοις δοκιμήν
εἰς Κωνσταντίνην, διποὺ τὸ δένδρον τοῦτο, καὶ εἰς
τὴν τραχυτέραν ἔτι γῆν, ἐπιδίδει θαυμασίως. "Αν
καὶ εἴγε παρέλθῃ ἡ κατάλληλος ὥρα τοῦ χρόνου,
καὶ οἱ σπόροι εἶχον μαρτυρήση, ἐσύναξεν δύμως τὸν
Ἴανουάριον ἵκενταν ποσότητα· ἀφοῦ δὲ τοὺς συγ-
τριψε καὶ τοὺς ἔθερμανεν ἐντὸς λέβητος, τοὺς ἔ-
βαλε, ζεύντας ἔτι, εἰς τὸ ἑλαιοτριβεῖον· ἐξήγαγε δὲ
νερὸν ἑλαιῶδες, θολὸν καὶ πυκνὸν, περιέχον νῆ-
ματα λευκώδη ὡς τὸ λευκὸν τοῦ ὄφου. Τὸ ὄγρον

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

—ο—

Δημοσιεύεται: τὴν μετάφραστην τῆς περὶ τῶν τάφων τῶν αὐτο-
κρατόρων Κλωνταντίνουπολεως πρεγματείας τοῦ Κ. Brunet de
Préle (φυλλάδ. 103), δίλγομεν ἐν ὑποσημειώσει ὅτι τὰ περὶ τῆς
σφραγίδωσεως τῆς σικοδεικῆς τοῦ καοῦ τῶν Ἀγ. Ἀκοτόλων
ιστορεύματα ὡς ὑπὸ Προκοπίου τῆς Εκκοσμέως λεχθέντα, θέντα
πρίσκανται ἐν τῷ περὶ Κ τισμάσιον πονηράτη τούτου, καὶ ὅτι
ὑποδείσθεται μὴ κατὰ τὴν τύκωσιν ἐτέθη ἀλλοι διάφοροι
(οι. 138). Καὶ τῷαντι, ἐπεξελάνται: ἐπούτως τὸ περὶ τῆς
οἰκεῖδομά τοῦ καοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας πόνημα
Γεωργίου τοῦ Κλωντοῦ, εἴρημεν ἀλάκληρον τὴν περικοπὴν ἐκείνην,
κατὰ λίθος, ὃς ὑποπτεύεται, ἀποδείσθεται εἰς τὸν Προκόπιον.
(Ορ. Georgii Codini ηλ. Εκδ. Βον. 1853. σελ. 147).